

16. 06 2014

Swarzędz, dnia 11 czerwca 2014

ROS.6220.1.2012-83

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu
Al. Niepodległości 18, 61 – 713 POZNAŃ**

Na podstawie art. 127, art. 133 ustawy z dnia 16.06.1960r Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz.U. z 2013r, poz. 267 j.t), przesyłam odwołanie wniesione przez Stowarzyszenie Na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Kicina i Okolic LEN, ul. Nowe Osiedle 52 Kicin 62-004 Czerwonak, od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ROS.6220.1.2012-80 z dnia 12.05.2014 r, wydanej przez Burmistrza Miasta i Gminy Swarzędz dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowo – produkcyjnej z częścią biurową, na terenie działek o numerach ewidencyjnych 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45 w Janikowie, gmina Swarzędz.

Odwołanie zostało wniesione w ustawowym terminie. Burmistrz Miasta i Gminy Swarzędz nie znalazł podstaw do rozpatrzenia zarzutów zawartych w odwołaniu w trybie art. 132 ustawy cytowanej na wstępie.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu odwołującego się, tj.: iż wniosek został złożony przez osobę nie będącą ani stroną postępowania, ani jej pełnomocnikiem wskazać należy, iż wniosek z dnia 04.01.2012 znajdujący się w aktach sprawy jest opatrzony nieczytelnym podpisem oraz pieczęcią firmy wraz z pieczęcią Piotra Miranowskiego. Niewątpliwie na dzień składania wniosku pan Piotr Miranowski był uprawniony do samodzielnej reprezentacji spółki. Nie budziło zatem wątpliwości organu, iż wniosek został złożony przez osobę umocowaną do reprezentowania spółki, stąd też w tej sytuacji nie znajdował zastosowania art. 64 ust. 2 kodeksu postępowania administracyjnego.

Organ jednocześnie wyjaśnia, iż nawet gdyby postępowanie wykazało, iż parafa znajdująca się pod pieczęcią nie została złożona przez Piotra Miranowskiego, a przez pełnomocnika wnioskodawcy wskazać należy, że w aktach sprawy znajduje się pełnomocnictwo z dnia 30.08.2012.

Jeżeli organ II instancji dojdzie do przekonania, że wniosek podpisała pani Beata Plekan należy uznać, iż uczyniła to w imieniu strony. W aktach sprawy znajduje się pisemne pełnomocnictwo z dnia 30.08.2012 r. upoważniające Panią Beatę Plekan do działania w przedmiotowej sprawie, w tym do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W treści dokumentu pełnomocnictwa użyto sformułowania cyt. „... we wszystkich czynnościach w sprawie dotyczącej wniosku o uzyskanie decyzji ...”. Z treści pełnomocnictwa wynika, że data jego złożenia pozostaje bez wpływu na skuteczność dokonania przedmiotowej czynności. Z punktu widzenia formalnych rygorów postępowania (art. 33 § 2 KPA) należy stwierdzić, że w aktach sprawy jest dokument potwierdzający upoważnienie Pani Beaty Plekan do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przy tym nie ulega kwestii, że w świetle wymogów z art. 33 § 1 KPA Pani Beata Plekan może reprezentować spółkę w niniejszym postępowaniu. Podsumowując należy uznać czynność złożenia wniosku za czynność skuteczną.

„Nieprzedstawienie dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu administracyjnym powinno być uzupełnione jako brak formalny sprawy zgodnie z art. 64 § 2 k.p.a. Nieuzupełnienie tego braku na skutek wadliwego działania organu nie pociąga przy tym za sobą nieważności dokonanej czynności procesowej, jeżeli zostanie dowiedzione, że pełnomocnik był prawidłowo umocowany do działania. W sytuacji zaś kiedy jest dowiedzione, że dokonana czynność była objęta udzielonym prawidłowo

pełnomocnictwem, niewdrożenie przez organ procedury z art. 64 § 2 k.p.a. stanowi tylko inne uchybienie. Posiłkowe stosowanie przepisów k.c. w postępowaniu administracyjnym, w zakresie dotyczącym pełnomocnictwa, ma na celu rozwiązanie sytuacji, które nie zostały objęte regulacją wynikającą z przepisów k.p.a.” (Wyrok WSA z dnia 23.02.2012r sygn.. akt II SA/GI 765/1).

Skoro brak został uzupełniony niewątpliwie możemy mieć do czynienia jedynie z niewielkim uchybieniem ze strony organu, które nie miało wpływu na wynik sprawy.

„Czym innym jest działanie pełnomocnika bez umocowania, a czym innym nieprzedstawienie w stosownym momencie dokumentu pełnomocnictwa. Działanie pełnomocnika bez umocowania powoduje nieważność czynności, o ile nie jest sanowane zgodnie z przepisami art. 103 k.c. i 104 k.c., zaś nieprzedstawienie dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu administracyjnym może i powinno być uzupełnione jako brak formalny zgodnie z art. 64 § 2 k.p.a. Nieuzupełnienie tego braku na skutek wadliwego działania organu nie pociąga za sobą nieważności dokonanej czynności procesowej, jeżeli zostanie dowiedzione, że pełnomocnik był prawidłowo umocowany do działania” (wyrok NSA z dnia 02.03.2011 II OSK 383/10).

W aktach sprawy znajduje się dokument pełnomocnictwa – jego brak został zatem konwalidowany. Treść pełnomocnictwa jednoznacznie wskazuje, że obejmowało ono uprawnienie do złożenia wniosku w przedmiotowej sprawie. W tym miejscu zaznaczam, że „jeśli usunięcie braku nastąpi w terminie prawem przewidzianym, wówczas nie ma znaczenia, jaką datą pełnomocnictwo zostało oznaczone. Data ta może być późniejsza od daty wezwania strony do usunięcia braku pisma, natomiast istotnym jest zakres pełnomocnictwa oraz by pełnomocnictwo w rzeczywistości udzielone zostało do danej sprawy” (wyrok NSA 04.07.2006 II OSK 941/05).

Nie jest istotna data sporządzenia pełnomocnictwa, a jego zakres, jako że sporządzenie pełnomocnictwa stanowi jedynie potwierdzenie umocowania.

Reasumując, niewątpliwie zarzut postawiony w punkcie pierwszym odwołania jest bezzasadny.

Wniosek stowarzyszenia o umorzenie postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej ze względu na art. 72 ust. 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest bezpodstawny. Przedsięwzięcie obejmujące dodatkowo także działalność produkcyjną (obok biurowej i magazynowej) jest nowym przedsięwzięciem – wymaga nowego projektu budowlanego i nowej decyzji o pozwoleniu na budowę (ewentualnie zmiany już wydanej). Stwierdzić można, iż „danym” przedsięwzięciem w rozumieniu art. 72 ust. 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest to przedsięwzięcie, dla którego inwestor ubiega się o pozwolenie na budowę, albo inną decyzję wykonawczą wymienioną w art. 72 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W każdym przypadku gdy przedsięwzięcie wymagałoby choćby zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę (albo innej decyzji wykonawczej) będziemy mieli już do czynienia z nowym przedsięwzięciem (z zastrzeżeniem wyjątków dot. zmian opisanych w 72 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko - w tych przypadkach można po prostu odwoływać się do już wydanej decyzji środowiskowej). W orzecznictwie sądów administracyjnych potwierdzono pogląd, że nawet w przypadku przedsięwzięć podobnych, jednak nie identycznych art. 72 ust. 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie znajduje zastosowania - wyrok WSA w Olsztynie, sygn. akt II SA/Ol 1347/12, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. sygn. akt II SA/Go 700/11.

Nie jest trafny zarzut dotyczący nie wystąpienia przez inwestora o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na zmianie sposobu użytkowania obiektu budowlanego. Organ zwraca uwagę, że art. 72 ust. 1 pkt 1 in fine ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko może znaleźć zastosowanie wyłącznie w sytuacji gdy obiekt został już ukończony – zostało wydane pozwolenie na jego użytkowanie. Zgodnie z treścią art. 71 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego przez zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części rozumie się w szczególności podjęcie bądź zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki: bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń. Obiekt musi więc być użytkowany aby można było zmienić sposób jego użytkowania.

Ponadto przepis art. 72 ust. 1 pkt 1 in fine ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczy tylko sytuacji gdy zamierzony przez inwestora zakres przedsięwzięcia kwalifikuje się do zastosowania trybu zgłoszenia wymaganego do zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z art. 71 ust. 2 Prawa budowlanego. Jak jednoznacznie wynika z art. 71 ust. 6 pkt 1 Prawa budowlanego jeżeli zamierzona zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części wymaga wykonania robót budowlanych objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę - rozstrzygnięcie w sprawie zmiany sposobu użytkowania następuje w decyzji o pozwoleniu na budowę. Ponieważ zamierzenie budowlane obejmuje budowę hali magazynowo – produkcyjnej z częścią biurową w sprawie należało wydać przedmiotową decyzję.

Odnośnie do zarzutu wydania dnia 18 grudnia 2013 r. przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego opinii przed uzupełnieniem raportu przez inwestora o dane dotyczące hałasu organ wyjaśnia, że raport został uzupełniony o dane dotyczące hałasu na wezwanie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 17 grudnia 2013. Natomiast Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny nie żądał przedmiotowych uzupełnień dlatego wydał swoją opinię przed datą przedmiotowych uzupełnień. Każdy z organów współdziałających w sprawie, w tym Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny orzeka w zakresie swojej właściwości rzeczowej na podstawie dokumentacji, która jest dla niego istotna. Uznać należy, że Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny nie potrzebował uzupełnienia raportu aby wydać opinię w sprawie.

Odnośnie do zarzutu sprzeczności danych w raporcie środowiskowym oraz dokumentacji hydrologicznej to jak wyjaśniono na str. 14 zaskarżonej decyzji „W pobliżu lokalizacji studni chłonnych wykonano otwór badawczy nr 1 (mapka dokumentacyjna zał. 2 do dokumentacji hydrogeologicznej). Zwierciadło nawiercono na głębokości 6,8 ppt. (rzędna 89,45 m npm). Wykonanie studni chłonnych nie naruszy warstwy wodonośnej. Z Raportu Oddziaływania na Środowisko dla przedmiotowej inwestycji dostarczonego przez inwestora, wynika że do gruntu ewentualnie odprowadzane będą tylko wody opadowe i roztopowe które nie będą zanieczyszczać środowiska.” Z powyższego wynika, że niezależnie od głębokości studni odwierty które były przeprowadzane na etapie dokumentacji hydrogeologicznej sięgały znacznie głębiej niż przewidywały to głębokości studni chłonnych. Stąd nie może być mowy o ewentualnym zagrożeniu zanieczyszczeniem wód podziemnych.

Ze względu na § 5 ust. 4 pkt. 2 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który stanowi, że ewentualna uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska wywołana przez obiekty

produkcyjne, usługowe i inne nie może wykraczać poza granice terenów, o których mowa w ust. 1 (czyli oznaczone na rysunku planu symbolem AG) organ na podstawie zgromadzonych materiałów w sprawie przed wydaniem zaskarżonej decyzji ustalił, że uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska projektowanego zakładu nie przekracza granic terenu AG. Przy czym organ rozważał, czy uciążliwość zakładu produkcyjnego należy określić uwzględniając możliwą awarię przemysłową. Biorąc pod uwagę, że awaria jest zdarzeniem nietypowym, które nie stanowi przejawu normalnej działalności zakładu, a zapis planu nie odwołuje się do sytuacji nietypowych, tylko do oddziaływania inwestycji związanej z jej funkcjonowaniem należy stwierdzić, że ewentualność zaistnienia awarii przemysłowej nie mieści się w pojęciu oddziaływania inwestycji. Analizowany zapis miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczy więc bieżącego wpływu obiektu produkcyjnego na środowisko. W związku z powyższym uznano, że § 5 ust. 4 pkt. 2 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie dotyczy oddziaływania wywołanego przez awarię przemysłową (str. 17 zaskarżonej decyzji).

Dane dotyczące kwalifikacji zakładu do grupy tzw. zakładów ZZR albo ZDR zawarte są w uzupełnieniu raportu z dnia 25 marca 2013 r. Dodać można, że kwestia kwalifikacji zakładu do tzw. ZZR lub ZDR jest irrelevantna z punktu widzenia wymogów prawnych dotyczących przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz określenia środowiskowych warunków jego realizacji. Kwalifikacja ta jest istotna np. dla realizacji obowiązków wynikających z art. 249 i następnych Prawa ochrony środowiska.

Przepisu ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie wymagają sporządzania jednolitej wersji raportu w przypadku jego uzupełniania. Stanowisko organu przedstawiono na str. 10 uzasadnienia zaskarżonej decyzji, które organ w całości podtrzymuje.

Nie jest także trafny zarzut dot. naruszenia art. 8 KPA w związku z faktem, iż na początku trzeciego terminu rozprawy administracyjnej podano informację iż jest ona ostatnią w sprawie. Wniosek powinien być zgoła przeciwny biorąc pod uwagę, iż stosownie do art. 36 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko przeprowadzenie rozprawy jest fakultatywne - pozostawione uznaniu organu prowadzącego sprawę, tymczasem w przedmiotowym postępowaniu rozprawa administracyjna odbyła się w trzech terminach.

Odnosnie do kwestii dotyczących publicznego informowania o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy wskazać należy, że organ o terminie załatwienia sprawy informował strony postępowania. Organ nie ma obowiązku informowania o zmianie terminu załatwienia sprawy poprzez obwieszczenie. Należy podkreślić, że organ każdorazowo, po dokonaniu przez inwestora istotnych uzupełnień w raporcie o środowiskowych uwarunkowaniach, podawał do wiadomości publicznej informację o możliwości składania uwag i wniosków w trybie przewidzianym w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

Nie jasne są zarzuty dotyczące niewłaściwego informowania podczas rozprawy o zawieszeniu postępowania. Postępowanie podlegało obligatoryjnemu zawieszeniu na podstawie art. 63 ust. 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w związku z przygotowaniem raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Jeżeli chodzi o zarzut związany z lokalizacją przedsięwzięcia na obszarze chronionym wskazać należy, że planowane przedsięwzięcie lokalizowane jest na obszarze otuliny parku krajobrazowego. Organ uzgadniający Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska wydając postanowienie z dnia 27 stycznia 2014 r. stosował art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, zgodnie z którym otulina nie jest formą ochrony przyrody.

Kwestia wyliczenia łącznej objętości zbiorników propan - butan była przedmiotem dodatkowych wyjaśnień ze strony organu, w wyniku czego inwestor pismem z dnia 25.03.2013 r. szczegółowo wyjaśnił informacje związane ze zbiornikami na gaz propan-butan (pkt 14 pisma). W przedmiotowej decyzji w pkt. I 1. Rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia określona jest maksymalna ilość mieszaniny propan-butan jaka może znaleźć się na terenie zakładu tj. 59 400 dm³. Opisane w decyzji środowiskowej 15 zbiorników naziemnych na gaz propan-butan ich suma objętości może stanowić maks. 114 300 dm³. Natomiast 7 zbiorników podziemnych o objętości 35 m³ każdy, dotyczą zbiorników na alkohol etylowy, wodę zdemineralizowaną oraz zbiornik na ciecze robocze. Stąd pojemność 35 m³ nie dotyczy 15 zbiorników naziemnych na gaz propan-butan.

Zarzut odnośnie braku w raporcie informacji o ujęciu wody pitnej w Kicinie oraz zabytkowym drewnianym kościele w Kicinie został opisany w uzasadnieniu do decyzji środowiskowej (str. 15), gdzie organ wyjaśnił: „Wniosek o wezwanie inwestora o ponowne przedłożenie dokumentacji hydrogeologicznej z uwzględnieniem wpływu inwestycji na ujęcie wody w Kicinie nie został uwzględniony ponieważ z przedłożonej dokumentacji hydrogeologicznej (wykonanej przez Pracownię Geologiczno-Inżynierską TOPAZ) wynika, że kierunek spływu wód podziemnych jest przeciwny, do kierunku, w którym zlokalizowane jest ujęcie wody w Kicinie. Zabytkowy kościół w Kicinie jest oddalony około 1,5 km od miejsca projektowanej inwestycji. Z tego względu inwestor nie był zobowiązany do oceny wpływu planowanego przedsięwzięcia na ten obiekt. Planowana inwestycja nie może mieć wpływu na ochronę zabytkowego obiektu.

Organ w uzasadnieniu decyzji szczegółowo wyjaśnił powody dla których art. 73 ust. 4 Prawa ochrony środowiska nie może być stosowany przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ podtrzymuje swoje stanowisko w tej materii podkreślając, że przepis ten może być stosowany na etapie sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo ustalania w drodze decyzji warunków zabudowy.

W zakresie przewidywanej ilości ścieków bytowych, przywołane rozporządzenie jako normę dla zakładów pracy przyjmuje 15 dm³ na osobę na dobę (vide wiersz 42 w tabeli 3 rozporządzenia), a dopiero jako wyjątek od normy przyjmuje 60 dm³ w zakładach gdzie wymagane jest użycie natrysków i 90 dm³ w zakładach gdzie używane są substancje toksyczne. Inwestor przyporządkował zgodnie z przyjętą technologią oraz założeniami przedsięwzięcia iż większość jego pracowników będzie zaliczana do grupy pierwszej. Inwestor nie wykazał w dokumentacji pracowników bardzo brudnych.

Odnosząc się do zagadnienia zanieczyszczenia wód opadowych ze względu na lokalizację na dachu wentylatorów organ wyjaśnia, iż w tej materii znaczenie ma emisja pyłów z dachu, które stanowią potencjalne zagrożenie zanieczyszczeniem wód opadowych. Zagadnienie to było analizowane. W aneksie z dnia 31.08.2012 r. do raportu na str. 18 zawarto następujące ustalenia „Ewentualne cząstki (pyły) będą odciągane ze stanowisk produkcyjnych poprzez system odciągów miejscowych, i będą separowane na filtrach. Oczyszczone powietrze będzie wprowadzane do powietrza atmosferycznego poprzez emitory układu wentylacji. Minimalna ilość może także być

emitowana poprzez wentylację ogólną przewidzianą w pomieszczeniach produkcyjnych. Uwzględniając charakter emisji, ograniczenie ewentualnych większych cząstek przez filtry można przyjąć, że emitowane pyły będą pyłami o minimalnych rozmiarach ($< 10 \mu\text{m}$), dla których stosuje się oznaczenie pył PM10.

Ponadto należy podkreślić, że wody opadowe z powierzchni dachów nie są ściekami w rozumieniu przepisów ustawy prawo wodne i prawo ochrony środowiska. Powierzchnia dachów nie jest nawierzchnią o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 14 lit. c prawa wodnego i art. 3 pkt 38 lit. c prawa ochrony środowiska.

Zapisy dotyczące sposobu zagospodarowania ścieków z utrzymania czystości pomieszczeń nie są ze sobą w żaden sposób sprzeczne. Ścieki z utrzymania czystości pomieszczeń odprowadzane będą systemem wewnętrznej kanalizacji łącznie ze ściekami bytowymi do zbiorników bezodpływowych i dotyczy to pomieszczeń biurowych. Natomiast woda z mycia posadzek hal produkcyjnych i magazynowych (za pomocą szorowarki czyszcząco-zbierającej) gromadzona będzie do szczelnych, przeznaczonych do tego celu pojemników i przekazywana do unieszkodliwiania odbiorcy odpadów posiadających stosowne decyzje administracyjne. W raporcie inwestor początkowo podał ilość wód – 20,1m³/d. Jednak w uzupełnieniu przesłanym dnia 05.12.2012 Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska uzupełnił i zaktualizował obliczenia ilości zużywanej wody ok. 14,5 (14,28+0,06). W postanowieniu RDOŚ z 27.01.14 napisano na str. 5, że “woda będzie używana na cele socjalno-bytowe, technologiczne, mycia maszyn, urządzeń i powierzchni magazynowych w ilości ok. 14,5m³/d i ok 5200 m³/rok, co jest zgodne z uzupełnieniem wysłanym do RDOŚ dnia 05.12.2012. Z uwagi na długi proces przygotowywania dokumentacji środowiskowej istniała konieczność aktualizowania niektórych założeń technologicznych, dlatego podane dane nie są sprzeczne a jedynie zaktualizowane.

Na zarzut dotyczący oparcia postanowienia RDOŚ na nielegalnie wykonanej dokumentacji hydrologicznej B. Hałaszcaka wyjaśnia się, że w postanowieniu wyjaśniającym WOO-I.4242.88.2013.BR z dnia 7 kwietnia 2014 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska wskazał, iż określając warunki realizacji przedmiotowej inwestycji wziął pod uwagę wszystkie zgromadzone materiały, w tym dokumentację hydrologiczną opracowaną w październiku 2013 r. przez mgra Szymona Mielcarka oraz dra inż. Mariusza Mądrałę z Pracowni Geologiczno – Inżynierskiej TOPAZ.

Organ nie odniósł się w treści decyzji do zarzutu dotyczącego kart charakterystyki z danymi surowców i produktów z uwagi na fakt iż karty składane były jako załącznik do dokumentacji jako aktualne na dzień ich przedstawienia. Ponadto obecna działalność inwestora prowadzona w Poznaniu na ul. Karpia 24 jest innym przedsięwzięciem niż planowana inwestycja której dotyczy niniejsza decyzja.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w pkt 7 odwołania organ stwierdza, iż kwalifikacja przedsięwzięcia została dokonana prawidłowo. Istotne znaczenie w tej kwestii ma zaliczenie przedsięwzięcia do grupy opisanej w § 3 rozporządzenia z dnia 9.11.2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Co więcej biorąc pod uwagę, że w sprawie przeprowadzono ocenę oddziaływania na środowisko (choć przedsięwzięcie zakwalifikowano do grupy potencjalnie mogących znacząco oddziaływać na środowisko) ewentualne przywołanie kolejnych podstaw kwalifikacji przedsięwzięcia regulowanych w w/w rozporządzeniu nie ma wpływu na reguły procedowania, w tym zakres oceny przedsięwzięcia. Projektowana inwestycja jest bowiem oceniana w całości. Oznacza to, że procedurze oceny

oddziaływania na środowisko poddane zostały także te jego elementy jak drogi wewnętrzne oraz parkingi. Ponadto parametry dot. dróg wewnętrznych i parkingu nie przekraczają wartości progowych z w/w rozporządzenia.

W punkcie 8 odwołania zaskarżonej decyzji zarzucono także naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody. Zarzutu tego jednak nie uzasadniono. Zgodnie z art. 4 ust. 2 organy administracji publicznej są obowiązane do zapewnienia warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych dla ochrony przyrody. Z kolei art. 4 ust. 3 stanowi, że obowiązkiem organów administracji publicznej, instytucji naukowych i oświatowych, a także publicznych środków masowego przekazu jest prowadzenie działalności edukacyjnej, informacyjnej i promocyjnej w dziedzinie ochrony przyrody. Artykuł 16 ust. 2 określa, że na obszarach graniczących z parkiem krajobrazowym może być wyznaczona otulina. Analizując treść wskazanych przepisów organ nie dopatrywał się ich naruszenia w sprawie.

W załączeniu:

1. Odwołanie
2. Teczka I
3. Teczka IA

Pozostałe teczki oznaczone jako:

4. Teczka II
5. Teczka III
6. Teczka IV
7. Teczka V
8. Teczka VI

ze względu na ich wagę zostaną przesłane odrębnymi paczkami pocztowymi.

Otrzymują:

1. Adresat (wraz z załącznikami)
2. BROS Sp. J. Pani Beata Plekan, ul. Karpia 24, 61-619 Poznań
3. Barbara Bobak
4. Regina Kawczyńska
5. Andrzej Kawczyński
6. Alfred Ciesielski
7. Ewa Kolasińska
8. Iwona Żylińska
9. Jacek Żyliński
10. Małgorzata Zielińska
11. Florian Zieliński
12. Krzysztof Ciesielski
13. Alicja Sypniewska-Ciesielska
14. Stowarzyszenie na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Kicina i Okolic – Len
ul. Nowe Osiedle 52, 62-004 Kicin
15. Andrzej Wolniewicz
16. Katarzyna Alade
17. Agnieszka Bobak
18. Zofia Bobak
19. Jan Bobak
20. a/a

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, ul.28 Czerwca 1956r. Nr 223/229, 61-485 Poznań
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Poznaniu, ul. Sieroca 10, 61-771 Poznań

Sprawę prowadzi
Joanna Sonnak
tel. 061-65-12-403 pok. 115

Z upoważnienia Burmistrza
Pierwszy Zastępca Burmistrza
Miasta i Gminy Swarzędz

Adam Trawiński